

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Walumpu't Isa

*Ang Sigaw sa Hatinggabi at ang Gampaning Propetiko ng Roma:
Pagbubunyag ng mga Huling Araw sa Aklat ni Daniel*

Jeff Pippenger
2024-04-11

Sa Daniel kabanata 11, may ilang hanay ng propesiya na pawang umaayon sa huling anim na talata ng kabanata. Ang bahaging umaayon sa kasaysayan ng talata 40 mula sa panahon ng wakas noong 1989, hanggang sa batas ukol sa Linggo ng talata 41, ang siyang bahagi ng propesiya na natatakan hanggang sa mga huling araw. Ito ang katugmang bahagi ni Daniel sa Pahayag ni Jesucristo na binuksan bago sumara ang panahon ng pagsubok. Ipinakikilala ng talata 2 si Trump, ang huling Republikano na pangulo, ang huling Pangulo, ang Pangulo na siyang ikawalo na mula sa pito, at siya ang pinakamayamang pangulo na nagsimulang gumising laban sa mga globalista nang ipahayag niya ang kaniyang kandidatura noong 2015. Tinutukoy ng talata 10 ang 1989, at tinutukoy naman ng mga talata 11 at 12 ang Digmaang Ukranyano na nagsimula noong 2014, kasama ang tagumpay ni Putin at ang kasunod niyang pagbagsak.

Inilalarawan ng mga talatang labintatlo hanggang labinlima ang ikatlo sa tatlong labanan ng talatang apatnapu, na nagsisimula sa pagbagsak ng Unyong Sobyet noong 1989, kasunod ang Digmaan sa Ukraine, at pagkatapos ay ang Labanan ng Panium, na kumakatawan sa panlabas na pakikibaka ng apostatang Protestantismo sa Estados Unidos laban sa mga globalista ng daigdig.

Nangingibabaw ang Protestantismong tumalikod, at itinatag nito ang ugnayang herarkikal ng tatluhang unyon na isasakatuparan sa pagpapatupad ng nalalapit na batas pang-Linggo. Ang halimaw ay ang Katolisismo, at siya, na inilalarawan bilang si Jezebel at ng napakarami pang ibang sagisag, ang ulo ng tatlong kapangyarihan. Siya ang patutot na naghahari sa halimaw at nakasakay sa halimaw.

Ang bulaang propeta ay ang Estados Unidos, na kinakatawan ng kaniyang asawang si Ahab, na siyang ulo ng sampung-bahaging kaharian ng dragon. Ang Labanan sa Panium noong 200 BC ay sumasagisag sa panlabas na pakikibaka sa pagitan ng globalismo at tumalikod na Protestantismo. Ang panloob na pakikibaka ay kinakatawan ng pag-aalsa noong 167 BC, na sinundan ng muling pagtatalaga ng templo na ginugunita sa Hanukkah noong 164 BC, na sinundan naman ng isang yugto mula 161 BC hanggang 158 BC, na sumasagisag sa panahon na itinatayo ng Estados Unidos ang isang larawan ng pagkakaisa ng simbahan at estado ng Katolisismo, gaya ng kinakatawan ng "liga".

Sa talatang labintatlo, ipinabatid sa atin ni Uriah Smith na labing-apat na taon matapos ang Labanan sa Raphia, namatay si Ptolemy dahil sa "pagwawalang-timpi at kahalayan," at siya'y sinundan sa trono ng kanyang anak na si Ptolemy Epiphanes, isang batang apat o limang taong gulang. Si Antiochus naman, sa gayon ding panahon, matapos masupil ang paghihimagsik sa

kanyang kaharian, at napasunod at napanatag sa kanilang pagtalima ang mga silangang bahagi, ay maluwig na sa anumang pakikipagsapalaran nang umupo sa trono ng Ehipto ang batang si Epiphanes. Kapag natapos ang panandaliang pagtatagumpay ni Putin, magiging handa si Trump na harapin ang bagong sanggol na hari ng Ehipto. Bago niya ito gawin, "nasupil na niya ang isang paghihimagsik" sa loob ng Estados Unidos.

Kapag nahalal si Trump, ipatutupad niya ang mga batas na ang huwaran ay ang Alien and Sedition Acts of 1798, kalakip ang pagsuspende ng "habeas corpus," gaya ng ginawa ng unang pangulong Republikano bilang tugon sa isang digmaang sibil. Ang kaniyang mga pagkilos ay inihalimbawa rin ng mga ginawa ni Pangulong Grant nang harapin niya ang Ku Klux Klan, at ni F. D. Roosevelt nang ipiniit niya ang mga Hapones at iba pa noong Ikalawang Digmaang Pandaigdig, at ng Patriot Act ng huling George Bush.

Siya, gaya ni Seleucus, ay susupil sa rebelyon sa Estados Unidos, at pagkatapos ay ibabaling ang kaniyang paningin sa "batang hari" ng Egipto. Sa gayon, siya ay makikipag-alyansa kay Philip ng Macedon, sapagkat itinala ni Smith, "Sa gayunding panahon, si Philip, hari ng Macedon, ay pumasok sa isang kasunduan kay Antiochus upang paghatian nila ang mga nasasakupan ni Ptolemy, na bawat isa'y nagmumungkahing kunin ang mga bahaging pinakamalapit at pinakaangkop sa kaniya. Narito ang isang pagbangon laban sa hari ng timog na sapat upang matupad ang propesiya, at ang mismong mga pangyayari, na walang alinlangan, ang nilayon ng propesiya."

Bubuo si Trump ng isang matibay na pakikipag-alyansa sa mga bansa ng NATO (ang United Nations), upang harapin ang Russia, at ang mga salimuot ng paglutas sa mga bunga ng pagbagsak ni Putin. Sa panahong iyon, ayon sa talata labing-apat, at sa komentaryo ni Smith, "isang bagong kapangyarihan ang ipinakikilala." Ang kapapahan ay mamamagitan upang ipagtanggol ang Russia at ang mga satelayt nito mula sa kapamahalaan ng NATO at ng Estados Unidos, o gaya ng sinipi sa komentaryo ni Smith, "Nagsalita ang Roma; at di-naglaon ay nasumpungan ng Siria at Macedonia ang isang pagbabago na dumarating sa anyo ng kanilang panaginip. Nanghimasok ang mga Romano alang-alang sa batang hari ng Ehipto, na ipinasiyang siya ay dapat maipagsanggalang mula sa kapahamakang binalak nina Antiochus at Philip. Ito ay noong 200 BC, at isa ito sa mga unang mahahalagang pakikialam ng mga Romano sa mga gawain ng Siria at Ehipto."

Si Roma, ang patutot ng Tiro, ay saka nagsimulang umawit ng kaniyang mga awit at makiapid sa mga hari sa lupa, bago pa man yaong mga hari ay pumasok sa ganap na pagtalima sa kaniya, makalipas lamang ang dalawang talata. Sa mismong panahong iyon, naganap ang Labanan sa Panium. Minamarkahan ng taóng 200 BC ang pagsisimula ng pag-awit ng patutot ng Tiro, at ginagawa niya ito kaugnay ng pagprotekta sa Rusya, na kamakailan lamang ay napagkasunduan ng Estados Unidos at ng Nagkakaisang mga Bansa na hatiin para sa kanilang kapwa pakinabang. Nagtagumpay ang patutot laban sa kanilang dalawa, ngunit pagkatapos ay naganap ang "labanan" sa Panium at nagtagumpay ang Estados Unidos laban sa Nagkakaisang mga Bansa.

Sa makahulang simbolismo, makalipas ang tatlung taon, ang paghihimagsik ng Modein ay nagsisimula sa Estados Unidos. Sa makahulang simbolismo, makalipas ang tatlong taon mula

roon, naitatag ang muling pag-aalay ng tinatawag na Protestantismo at ng isang Republikang Konstitusyonal, na kinakatawan ng Hanukkah. Sa makahulang simbolismo, makalipas ang tatlong taon pagkatapos niyon, nagsisimula ang panahong kinakatawan ng pakikipag-alyansa ng mga Judio sa Roma.

Ang mga pangwakas na pangyayari ay magiging mabilis, kaya't ang kasaysayang kinakatawan ng apatnapu't walong taon sa mga talata ay naglalarawan ng sunud-sunod na mabilis na mga pangyayari na partikular na tinukoy ng propesiya bilang nagsisimula sa panahon ng wakas noong 1989, na sinundan ng ikalawang labanan ng mga talata labing-isa at labindalawa noong 2014, at sinundan pa ng 2015, nang ipahayag ni Trump ang kanyang kandidatura sa pagkapangulo, at sa gayon ay sinimulan niya ang kanyang propetikong gawain ng pag-udyok sa globalismo. Kapag sinimulan ni Trump ang gawaing pagsupil sa Digmaang Sibil na kasalukuyan nang nagaganap, magtatangka siya ng isang alyansa sa United Nations (NATO-Philip ng Macedon), at magsisimulang umawit ang Roma. Ang tangkang alyansa ay nagiging pakikibaka para sa pangigingabaw sa pagitan ng dalawang puwersa na kinakatawan ng Labanan sa Panium.

Samakatuwid, ang Panium ang panandang-daan sa talatang labintatlo, kung saan nagsisimula ang mga huling mabilis na pangyayari na nauuna sa batas ng Linggo. Mas marami ang sinabi ng lahat ng mga propeta tungkol sa wakas ng sanlibutan kaysa sa tungkol sa panahong kanilang kinabuhayan, at si Jesus, walang pagsalang, ang pinakadakila sa lahat ng mga propeta. Bago pa man ang krus, na sumasagisag sa batas ng Linggo, na kinakatawan ng talatang labing-anim, naglakbay si Jesus kasama ang Kaniyang mga alagad patungo sa Panium. Ang Kaniyang pananatili roon, at ang mga aral na Kaniyang itinuro roon, ay naaayon sa nalalapit na Labanan sa Panium. Sa buong kasaysayan, ang Panium ay nagkaroon ng iba't ibang pangalan, at sa panahon ni Cristo ang tawag sa Panium ay Caesarea Philippi.

Dumating na si Jesus at ang Kaniyang mga alagad sa isa sa mga bayan sa paligid ng Cesarea Filipi. Lampas na sila sa mga hangganan ng Galilea, sa isang rehiyong nangingibabaw ang pagsamba sa mga diyus-diyusan. Dito ang mga alagad ay naalis sa ilalim ng naghaharing impluwensiya ng Hudaismo, at dinala sa isang kalagayang higit na malapit sa paganong pagsamba. Sa kanilang paligid ay naiharap ang mga anyo ng pamahiin na umiiral sa lahat ng panig ng sanlibutan. Ninais ni Jesus na, sa pagtanaw sa mga bagay na ito, madama nila ang kanilang pananagutan sa mga pagano. Sa panahon ng Kaniyang pananatili sa rehiyong ito, pinagsikapan Niyang umiwas sa pagtuturo sa mga tao, at ilaan ang Kaniyang sarili nang lalong lubos sa Kaniyang mga alagad.

Nakatakda na Niyang ipahayag sa kanila ang pagdurusang naghahintay sa Kaniya. Ngunit una, Siya'y lumayo na mag-isa at nanalangin upang ang kanilang mga puso'y maihanda sa pagtanggap ng Kaniyang mga salita. Pagbalik Niya sa kanila, hindi Niya kaagad ipinarating ang nais Niyang ipahayag. Bago gawin ito, binigyan Niya sila ng pagkakataong ikumpisal ang kanilang pananampalataya sa Kaniya upang sila'y mapagtibay sa darating na pagsubok. Itinanong Niya, 'Sino ang sinasabi ng mga tao na Ako, ang Anak ng Tao?'

Sa kasawiang-palad, napilitang aminin ng mga alagad na nabigong kilalanin ng Israel ang kanilang Mesiyas. May ilan nga na, nang makita nila ang Kaniyang mga himala, ay

nagpahayag na Siya ang Anak ni David. Ang napakaraming taong pinakain sa Bethsaida ay nagnasang ipahayag Siyang Hari ng Israel. Marami ang handang tanggapin Siya bilang propeta, ngunit hindi sila naniwalang Siya ang Mesiyas.

Ngayo'y nagharap si Jesus ng ikalawang tanong, hinggil sa mga alagad mismo: "Ngunit kayo, sino Ako ayon sa inyo?" Sumagot si Pedro, "Ikaw ang Cristo, ang Anak ng buháy na Diyos."

Mula sa simula pa lamang, nanalig na si Pedro na si Jesus ang Mesiyas. Marami pang iba na, nabagbag ang kalooban sa pangangaral ni Juan Bautista at tinanggap si Cristo, ay nagsimulang mag-alinlangan tungkol sa misyon ni Juan nang siya'y ibilanggo at patayin; at ngayo'y nag-alinlangan sila na si Jesus ang Mesiyas na matagal na nilang hinihintay. Marami sa mga alagad na masidhing umaasa na uupo si Jesus sa trono ni David ay iniwan Siya nang maunawaan nilang wala Siyang gayong layon. Ngunit hindi tumalikod si Pedro at ang kaniyang mga kasama sa kanilang katapatan. Ang pabagu-bagong asal ng mga pumupuri kahapon ngunit humahatol ngayon ay hindi nagwasak sa pananampalataya ng tunay na alagad ng Tagapagligtas. Ipinahayag ni Pedro, "Ikaw ang Cristo, ang Anak ng Diyos na buhay." Hindi siya naghintay ng mga karangalang panghari upang koronahan ang Kanyang Panginoon, kundi tinanggap niya Siya sa Kanyang pagpapakababa.

Naipahayag ni Pedro ang pananampalataya ng Labindalawa. Gayunman, malayo pa rin ang mga alagad sa ganap na pagkaunawa sa misyon ni Cristo. Ang pagtutol at maling pagpapakilala ng mga saserdote at mga pinuno, bagaman hindi sila nito maihiwalay kay Cristo, ay nagdulot pa rin sa kanila ng matinding pagkalito. Hindi malinaw sa kanila ang kanilang landas. Ang impluwensya ng kanilang maagang paghubog, ang katuruan ng mga rabi, ang kapangyarihan ng tradisyon, ay patuloy na humahadlang sa kanilang pananaw sa katotohanan. Paminsan-minsan ay tumatanglaw sa kanila ang mahahalagang sinag ng liwanag mula kay Jesus, ngunit madalas ay tulad sila ng mga taong nangangapa sa gitna ng mga anino. Subalit sa araw na ito, bago sila iharap sa dakilang pagsubok ng kanilang pananampalataya, ang Banal na Espiritu ay nanahan sa kanila nang may kapangyarihan. Sa maikling panahon, inilayo ang kanilang mga mata mula sa "mga bagay na nakikita," upang mamasdan ang "mga bagay na hindi nakikita." 2 Corinto 4:18. Sa ilalim ng anyong pagkatao ay naaninagan nila ang kaluwalhatian ng Anak ng Diyos.

Sumagot si Jesus kay Pedro at sinabi, "Mapalad ka, Simon Bar-Jona: sapagkat hindi laman at dugo ang naghayag nito sa iyo, kundi ang Aking Ama na nasa langit."

Ang katotohanang ipinahayag ni Pedro ay ang saligan ng pananampalataya ng sumasampalataya. Ito ang ipinahayag mismo ni Cristo bilang buhay na walang hanggan. Ngunit ang pagkakaroon ng kaalamang ito ay hindi batayan ng pagluluwalhati sa sarili. Hindi ito ipinakilala kay Pedro dahil sa sarili niyang karunungan o kabutihan. Kailanma'y hindi maaabot ng sangkatauhan, sa sarili nito, ang pagkakilala sa Diyos. "Kasingtaas ito ng langit; ano ang magagawa mo? Higit na malalim kaysa sa impiyerno; ano ang malalaman mo?" Job 11:8. Tanging ang Espiritu ng pag-aampon lamang ang makapaghahayag sa atin ng malalalim na bagay ng Diyos, na "hindi nakita ng mata, ni narinig ng tainga, ni pumasok man sa puso ng tao." "Ipinahayag ng Diyos ang mga ito sa atin sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu: sapagkat sinisiyasat ng Espiritu ang lahat ng mga bagay, oo, ang malalalim na bagay ng Diyos." 1

Corinthians 2:9, 10. “Ang lihim ng Panginoon ay sumasa kanila na may takot sa Kanya;” at ang katunayang nabatid ni Pedro ang kaluwalhatian ni Cristo ay patotoo na siya ay “tinuruan ng Diyos.” Psalm 25:14; John 6:45. Ah, tunay, “mapalad ka, Simon Bar-jona: sapagkat hindi ito ipinahayag sa iyo ng laman at dugo.”

Nagpatuloy si Jesus: 'Sinasabi Ko rin sa iyo, na ikaw ay si Pedro; at sa ibabaw ng batong ito ay itatayo Ko ang Aking iglesia; at ang mga pintuan ng impiyerno ay hindi makapanaig laban dito.' Ang salitang 'Pedro' ay nangangahulugang isang bato—isang gumugulong na bato. Si Pedro ay hindi ang batong pinagpundaran ng iglesia. Nanaig laban sa kanya ang mga pintuan ng impiyerno nang ipinagkaila niya ang Kanyang Panginoon na may panunungayaw at panunumpa. Ang iglesia ay itinayo sa Isa na hindi mapananaigan ng mga pintuan ng impiyerno.

Mga dantaon bago ang pagparito ng Tagapagligtas, itinuro na ni Moises ang Bato ng kaligtasan ng Israel. Ang mang-aawit ay umawit tungkol sa “Bato ng aking kalakasan.” Isinulat ni Isaias, “Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos, Narito, naglalagay ako sa Sion ng isang bato na magiging saligan, isang batong nasubok, isang mahalagang batong panulukan, isang matibay na kinasasaligan.” Deuteronomio 32:4; Awit 62:7; Isaias 28:16. Si Pedro mismo, na sumulat sa pamamagitan ng inspirasyon, ay inilapat ang propesiyang ito kay Jesus. Sinabi niya, “Kung nalasap ninyo na ang Panginoon ay mapagbiyaya; na sa kaniya, na inyong nilalapitan, siya’y isang batong buhay, na tunay na itinakwil ng mga tao, ngunit sa Diyos ay hinirang, mahalaga; kayo rin naman, bilang mga batong buhay, ay itinatayo bilang isang bahay na espirituwal.” 1 Pedro 2:3-5, R. V.

"Walang sinumang makapaglilagay ng ibang saligan bukod sa nalagay na, na si Jesu-Cristo." 1 Corinto 3:11. "Sa batong ito," wika ni Jesus, "itatayo Ko ang Aking iglesia." Sa harap ng Diyos, at ng lahat ng makalangit na nilalang, sa harap ng di-nakikitang hukbo ng impiyerno, itinatag ni Cristo ang Kanyang iglesia sa Batong Buhay. Ang Batong iyon ay Siya mismo—ang Kanyang sariling katawan, na dahil sa atin ay nabasag at nasugatan. Laban sa iglesiang itinayo sa saligang ito, ang mga pintuan ng impiyerno ay hindi mananaig.

Gaano kahina ang naging anyo ng Iglesia nang bigkasin ni Cristo ang mga salitang ito! Iilan lamang ang mga mananampalataya, at laban sa kanila itutuon ang lahat ng kapangyarihan ng mga demonyo at ng masasamang tao; gayunman, ang mga tagasunod ni Cristo ay hindi dapat matakot. Yamang itinatag sila sa Bato ng kanilang lakas, hindi sila magugupo.

Sa loob ng anim na libong taon, ang pananampalataya ay naitatag kay Cristo. Sa loob ng anim na libong taon, ang mga baha at unos ng satanikong poot ay humampas sa Bato ng ating kaligtasan; ngunit nananatili itong di-natitinag.

Naipahayag na ni Pedro ang katotohanang siyang saligan ng pananampalataya ng Iglesia, at pinarangalan siya ngayon ni Jesus bilang kinatawan ng buong katawan ng mga mananampalataya. Sinabi niya, 'Ibibigay ko sa iyo ang mga susi ng kaharian ng langit: at anumang talian mo sa lupa ay tatalian sa langit: at anumang kalagan mo sa lupa ay kakalagan sa langit.'

Ang "mga susi ng kaharian ng langit" ay ang mga salita ni Cristo. Lahat ng mga salita ng Banal na Kasulatan ay sa Kanya at dito'y nakapaloob. Ang mga salitang ito ay may kapangyarihang magbukas at magsara ng langit. Ipinahahayag ng mga ito ang mga kundisyong pinagbabatayan ng pagtanggap o pagtatakwil sa mga tao. Kaya't ang gawain ng mga nangangaral ng salita ng Diyos ay samyo ng buhay tungo sa buhay, o ng kamatayan tungo sa kamatayan. Ang kanilang misyon ay may bigat ng mga kinalabasang walang hanggan.

Hindi ipinagkatiwala ng Tagapagligtas ang gawain ng Ebanghelyo kay Pedro lamang. Pagkaraan, inulit Niya ang mga salitang sinabi kay Pedro, at tuwirang ipinatungkol ang mga iyon sa Iglesia. At ang gayon ding diwa ay winika rin sa Labindalawa bilang mga kinatawan ng katawan ng mga mananampalataya. Kung si Jesus ay nagkaloob sana ng anumang natatanging kapamahalaan sa isa sa mga alagad nang higit sa iba, hindi sana natin masusumpungan silang madalas na nagtatalo tungkol sa kung sino ang marapat na maging pinakadakila. Sila sana ay nagpasakop sa kalooban ng kanilang Panginoon at pinarangalan yaong Kanyang hinirang.

Sa halip na humirang ng isa upang maging kanilang ulo, sinabi ni Cristo sa mga alagad, 'Huwag kayong patawag na Rabi;' 'ni huwag kayong patawag na mga guro: sapagkat iisa ang inyong Guro, ang Cristo.' Mateo 23:8, 10.

'Ang ulo ng bawat lalaki ay si Cristo.' Ang Diyos, na nagpasakop ng lahat ng mga bagay sa mga paa ng Tagapagligtas, 'ay ibinigay Siya na maging ulo ng lahat ng mga bagay sa iglesia, na siyang Kaniyang katawan, ang kapuspusan Niya na pumupuspos sa lahat sa lahat.' 1 Corinto 11:3; Efeso 1:22, 23. Ang iglesia ay naitayo sa ibabaw ni Cristo bilang saligan nito; nararapat nitong sundin si Cristo bilang ulo nito. Hindi ito dapat umasa sa tao, ni pamahalaan ng tao. Marami ang nag-aangkin na ang isang katungkulang pinagkatiwalaan sa iglesia ay nagbibigay sa kanila ng kapangyarihang magtakda kung ano ang paniniwalaan ng ibang mga tao at kung ano ang kanilang gagawin. Ang ganitong pag-aangkin ay hindi sinasang-ayunan ng Diyos. Ang Tagapagligtas ay nagsasabi, 'Lahat kayo ay magkakapatid.' Ang lahat ay nalalantad sa tukso, at may posibilidad na magkamali. Sa alinmang nilalang na may hangganan ay hindi tayo maaaring umasa para sa patnubay. Ang Bato ng pananampalataya ay ang buhay na presensiya ni Cristo sa iglesia. Dito maaaring umasa ang pinakamahina, at ang mga nag-aakala na sila ang pinakamalakas ay magpapatunay na sila ang pinakamahina, malibang gawin nilang si Cristo ang kanilang kapangyarihang mabisa. 'Sumpain ang tao na tumitiwala sa tao, at ginagawang kaniyang bisig ang laman.' Ang Panginoon 'ay ang Bato, sakdal ang Kaniyang gawa.' 'Mapalad ang lahat ng sa Kaniya'y nagtitiwala.' Jeremias 17:5; Deuteronomio 32:4; Mga Awit 2:12.

Pagkaraan ng pagpapahayag ni Pedro, mahigpit na iniutos ni Jesus sa mga alagad na huwag sabihin kaninuman na Siya ang Cristo. Ibinigay ang utos na ito dahil sa matinding pagsalungat ng mga eskriba at mga Fariseo. Higit pa rito, ang bayan, at maging ang mga alagad, ay may lubhang maling pagkaunawa tungkol sa Mesias, anupa't ang isang hayagang pagpapahayag tungkol sa Kanya ay hindi magbibigay sa kanila ng tunay na pagkaunawa sa Kanyang pagkatao o sa Kanyang gawain. Ngunit araw-araw Niyang inihahayag sa kanila ang Kanyang sarili bilang ang Tagapagligtas, at sa gayon ay ninanais Niyang bigyan sila ng tunay na pagkaunawa tungkol sa Kanya bilang ang Mesias.

“Inaasahan pa rin ng mga alagad na si Cristo ay maghahari bilang isang makalupang prinsiphe. Bagaman napakatagal Niyang ikinubli ang Kaniyang layunin, naniwala sila na hindi Siya mananatili magpakailanman sa karalitaan at kalabuan; malapit na ang panahon na itatatag Niya ang Kaniyang kaharian. Na ang pagkapoot ng mga saserdote at mga rabbi ay hindi kailanman madaraig, na si Cristo ay itatakwil ng Kaniyang sariling bansa, hahatulang isang manlilinlang, at ipapako sa krus bilang isang salarin,—ang gayong kaisipan ay hindi kailanman pumasok sa isip ng mga alagad. Subalit ang oras ng kapangyarihan ng kadiliman ay papalapit na, at kinakailangang ihayag ni Jesus sa Kaniyang mga alagad ang tunggalian na nasa harapan nila. Siya ay nalumbay habang inaasahan Niya ang pagsubok.” *The Desire of Ages*, 411-415.

Ang talata 16 ng Daniel 11 ay kumakatawan sa nalalapit na batas ng Linggo sa Estados Unidos. Bago mismo ang oras ng “lindol” na iyon, ang mga kandidato na naghahangad na mapasama sa isang daan at apatnapu’t apat na libo ay gigisingin mula sa kanilang pagkakatulog. Ang gigising sa kanila ay isang makahulag mensahe. Sa puntong iyon ay nahahayag ang dalawang uri, at gaya ng inilalarawan sa talinghaga ng sampung dalaga, ang isang uri ay may langis sa mga sisidlan, ang isa ay wala. Ang mga talata 13 hanggang 15 ng Daniel 11 ay hindi lamang kumakatawan sa makahulag kasaysayan na nauuna sa batas ng Linggo; kinakatawan din nila ang “mensahe” na, sa konteksto ng talinghaga ng sampung dalaga, ay ang “langis,” na taglay ng marurunong upang tanggapin ang tatak ng Diyos at maitaas bilang isang watawat sa oras ng dakilang lindol. Naabot na ngayon ng mga artikulong ito ang sukduhan ng lahat ng mga artikulo, sapagkat ang mensaheng kinakatawan sa loob ng mga talatang ito ay ang gintong langis na ibinubuhos sa pamamagitan ng dalawang gintong tubo.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Hangga’t ang mga umaangkin ng katotohanan ay naglilingkod kay Satanas, ang kanyang impiyernong anino ay magtatakip sa kanilang paningin sa Diyos at sa langit. Sila’y magiging gaya ng mga nawalan ng kanilang unang pag-ibig. Hindi nila makikita ang mga katotohanang walang hanggan. Ang inihanda ng Diyos para sa atin ay inilarawan sa Zacarias, mga kabanata 3 at 4, at 4:12-14: “At sumagot muli ako at sinabi sa kaniya, Ano itong dalawang sanga ng olibo na sa pamamagitan ng dalawang gintong tubo ay ibinubuhos ang gintong langis mula sa kanilang sarili? At sumagot siya sa akin at nagsabi, Hindi mo ba nalalaman kung ano ang mga ito? At sinabi ko, Hindi, panginoon ko. Nang magkagayo’y sinabi niya, Ito ang dalawang pinahiran, na nakatayo sa Panginoon ng buong lupa.”

Ang Panginoon ay sagana sa mga panustos. Wala Siyang kakulangan ng mga kaparaanan. Dahil sa kakulangan natin sa pananampalataya, sa ating pagiging makamundo, sa ating mababaw na pananalita, sa ating di-paniniwala, na nahahayag sa ating pakikipag-usap, nagtitipon sa palibot natin ang madidilim na anino. Hindi nahahayag si Cristo sa salita o sa pagkatao bilang Siya na lubos na kaibig-ibig, at ang pinakapili sa sampung libo. Kapag ang kaluluwa ay nasisiyahan na itaas ang sarili sa kawalang-kabuluhan, kakaunti lamang ang magagawa ng Espiritu ng Panginoon para rito. Ang ating maikling pananaw ay nakakikita ng anino, ngunit hindi natatanaw ang kaluwalhatian sa kabila. Ang mga anghel ay humahawak sa apat na hangin, na kinakatawan bilang isang nagngangalit na kabayo na naghahangad kumawala at rumagasa sa ibabaw ng buong lupa, na nagdadala ng pagkawasak at kamatayan sa

daraanang nito.

“Matutulog ba tayo sa mismong bingit ng walang hanggang sanlibutan? Magiging manhid at malamig at patay ba tayo? O, nawa’y taglayin natin sa ating mga iglesia ang Espiritu at hininga ng Diyos na inihinga sa Kaniyang bayan, upang sila’y makatayo sa kanilang mga paa at mabuhay. Kailangan nating makita na makipot ang daan, at makitid ang pintuang-daan. Ngunit sa ating pagpasok sa makitid na pintuang-daan, ang kaluwangan nito ay walang hangganan.” Manuscript Releases, volume 20, 217.

Ang mga pinahiran na nakatayo sa piling ng Panginoon ng buong lupa ay taglay ang posisyong minsang ibinigay kay Satanas bilang kerubing tumatakip. Sa pamamagitan ng mga banal na nilalang na nakapalibot sa Kanyang trono, pinananatili ng Panginoon ang walang patid na pakikipag-ugnayan sa mga nananahan sa lupa. Ang gintong langis ay kumakatawan sa biyayang sa pamamagitan nito ay pinananatili ng Diyos na may walang patid na tustos ang mga ilawan ng mga mananampalataya, upang hindi magkurap at mapawi. Kung hindi ibinubuhos mula sa langit ang banal na langis na ito sa pamamagitan ng mga mensahe ng Espiritu ng Diyos, ang mga kapangyarihan ng kasamaan ay magtatamo ng ganap na pamamahala sa mga tao.

Nalalapastangan ang Diyos kapag hindi natin tinatanggap ang mga mensaheng ipinadadala niya sa atin. Sa gayo’y tinatanggihan natin ang ginintuang langis na ibig niyang ibuhos sa ating mga kaluluwa upang maipaabot sa mga nasa kadiliman. Kapag dumating ang tawag, “Narito, dumarating ang kasintahang-lalaki; magsilabas kayo upang salubungin siya,” ang mga hindi tumanggap ng banal na langis, na hindi pinagyaman ang biyaya ni Cristo sa kanilang mga puso, ay matutuklasan, gaya ng mga dalagang mangmang, na hindi sila handang salubungin ang kanilang Panginoon. Wala sa kanila mismo ang kapangyarihang magtamo ng langis, at nauuwi sa pagkawasak ang kanilang mga buhay. Ngunit kung hihilingin ang Banal na Espiritu ng Diyos, kung magsumamo tayo, gaya ni Moises, “Ipakita mo sa akin ang iyong kaluwalhatian,” ang pag-ibig ng Diyos ay ibubuhos sa ating mga puso. Sa pamamagitan ng mga ginintuang tubo, ang ginintuang langis ay ipapadaloy sa atin. “Hindi sa pamamagitan ng kalakasan, ni ng kapangyarihan, kundi sa pamamagitan ng aking Espiritu,” sabi ng Panginoon ng mga Hukbo. Sa pagtanggap ng maningning na mga sinag ng Araw ng Katuwiran, ang mga anak ng Diyos ay nagliliwanag bilang mga ilaw sa sanlibutan. Review and Herald, Hulyo 20, 1897.